

је рецимо Устав Италије од 1948. год. који каже да сувереност припада народу“ али и Устав Руске федерације од 1993. год. који се такође опредељује за народну сувереност с формулацијом“ да је у Русији носилац суверености и једини извор власти многонационални народ. Међутим, Устав Француске од 1791. год. иако произашао из револуционарне ситуације, није прихватио народну, већ националну сувереност јер је у целини био резултат компромиса старих и нових (револуционарних снага) па је као такав имао да оправда улогу и краља и Скупштине. Он се изјаснио за то да је сувереност једна, недељива, неотуђива и незастарива и да припада нацији. Новији, модернији (али и старији француски устав из 1795.) се опредељују за грађанску сувереност; проглашавају да је грађанин носилац суверености. То је случај са новим Уставом Македоније од 1991. год. по коме „сувереност произилази из грађана и припада грађанима, али и са нашим новијим југословенским и републичким уставима (српским и црногорским).

Социјалистичка држава је настала и до краја се одржала као облик власти радничке класе, као диктатура пролетаријата, па је и логично да мање-више сви социјалистички устави проглашавају да је радничка класа носилац суверености. То је остало из наслеђа совјетског (Стаљиновог) Устава од 1936. год. по коме је сва власт у СССР-у припадала трудбеницима града и села. У складу са оваквим руководећим узором из Москве, и Устав Кубе од 1976. год. проглашава да: „у Републици Куби сва власт припада радном народу који је врши преко скупштина народне власти и других државних органа који из њих произилазе, или непосредно“, али и Устав Албаније од 1976. год. када проглашава да „у Народној Социјалистичкој Републици Албанији целокупна државна власт произилази из радног народа и њему припада.

Што се тиче југословенских (после II светског рата) устава, и они су у овом питању еволуирали онако како су се развијала и мењала државно-правна схватања и пракса у изградњи југословенског социјалистичког (и самоуправног) друштва.

Тако онај први Устав ФНРЈ од 1946. год. иако је одражавао фазу револуционарне изградње друштва, тзв. фазу револуционарног етатизма определио се за начело народне суверености али не у класичном облику. Наиме, Устав каже (члан 6, став 1.) да у ФНРЈ сва власт произилази из народа и припада народу. Међутим, у теорији (и идеологији КПЈ) је већ